

Búcsú Péterfi Sándortól

Dr. Csehkis Ágnes jogtanácsos

„Megrendülten értesültünk róla, hogy Péterfi Sándor, a Pénzjegynyomda Zrt. nyugalmazott vezérigazgatója hosszan tartó, méltósággal viselt betegségben, 2019. január 25-én délután elhunyt.

Péterfi Sándor a nyomdaiparral igen korán, alig négyévesen került kapcsolatba, amikor a családja beköltözött a Pénzjegynyomda gondnoki szolgálati lakásába, a Markó utcába.

Már szünetes iskolásként segédmunkáskodott a nyomdában. A lipcsei Nyomda-mérnöki Főiskolán 1967-ben nyomóforma-előkészítés szakon szerzett diplomát, majd a budapesti Közgazdasági Egyetemen 1973-ban okleveles ipari közgazdász-mérnök lett. 1976–1977-ben a Bécsi Közgazdasági Egyetem Vezetőképző Intézetében vett részt posztgraduális képzésben.

Szakmai élete egyetlen munkahelyéhez, a Pénzjegynyomdához kötötte. 1967-ben kezdett gyakornokként a nyomdában, majd műszaki osztályvezetőként, később műszaki-termelési igazgatóként vezette a szakmai tevékenységet. 1993-tól 2003 decemberében történt nyugdíjazásáig vezérigazgatója volt a Pénzjegynyomdának.

2001-ben a nyomdászszakma a Magyar Nyomdászati Társaság elnökeként ismert el a szakmai munkáját. 2004-ben a Pénzjegynyomda kollektívája és cégvezetése a Heinrich Frigyesdíjat ítélte neki, elismerve emberi és szakmai kiválóságát.

A nemzetközi biztonsági nyomdásztársadalom is elismerte szaktudását, számos prezentációt tartott nemzetközi szakmai rendezvényeken, aktív tagja volt az Európai Bankjegynyomdászok Gépbizottságának, és elnöke, házigazdája a társaság budapesti rendezvényeinek.

A Pénzjegynyomdában felnövő »gondnokgyerekből« nemetül, angolul beszélő, több diplomás, nagyszerű, nemzetközileg elismert szakember és népszerű, közkedvelt vezető lett. Legfőbb célja volt megőrizni és továbbadni a régi mesterek egészséges nyomdászbüszkeségét, az igényes szakmaszeretetet. Embersége, szakmaismerete és a Pénzjegynyomda iránt tanúsított elhivatottsága példaértékű. Rendkívüli ember volt. Nagyon fog hiányozni!”

1946–2019

Farmasi Ágota vezérigazgatói titkárnő (nyugdíjas)

„1946. augusztus 1-jén megszületett a FORINT. Két hét múlva (aug. 16.) pedig megszületett a forint előállítójának, a Pénzjegynyomdának egyik vezérigazgatója, akinek teljes életét a bankjeggyártás töltötte ki. Egész életét ennek szentelte, a család mellett a nyomda volt a fő él-

tető ereje. De nem elégedett meg a szimpla tudással, neki mindig tökéletesíteni, továbbfejleszteni kellett magát, a naprakészséghez pedig hozzátartozott az Európai Bankjeggyártók Szövetségének tagsága is.

P. S. volt az a vezérigazgató, aki soha nem a saját érdekeit nézte, hanem mindig a nyomda volt az elsődleges. Amikor a Xerox bemutatója volt a nyomdában, a Várból lehozott Kódex másolását mutatták be, amiből egy-egy nyomott példányt kapott az összes igazgató. P. S. nyugdíjazása után otthagya a tárgyaló vitrinjében a sajátját, mert úgy érezte, hogy ez a nyomda érdeme, nem az övé, és gazdagítsa a nyomda tulajdonát.

Sport: P. S. az a vezérigazgató volt, aki arra is ügyelt, hogy a dolgozók egészsége is rendben legyen. Ezért az udvaron röplabdapályát építtetett, ahol rendszeresen folytak edzések és meccsek.

Az ebédlőben a pingpongaszta-
lok felállítása is ezt a célt szolgálta. Sőt, a női dolgozók testi erőnlétének megőrzése érdekében engedélyezte az ebédlőben női kondicionáló torna megtartását. Mivel az üzemi dolgozók korábban végeztek, az ő tornájuk volt hamarabb, utána következett az irodai dolgozóké.

Római-parti üdülő: az üdülőben a pihenni vágyók hosszabb időt is eltölthettek, de a csak egy napra kilátogatók is igénybe vehették, volt lehetőség úszni, pingpongozni, evezni. Sándor ott gyakran megjelent, és a dolgozókkal együtt úszott, pingpongozott, kártyázott.

Az üdülőt olyan sokan megszerették, hogy amikor magas volt a Duna vízállása, a dolgozók – köztük Sándor is – mindent elkövettek az üdülő megvédésére, vödörrel a kezükben, kézről kézre adva merítették a vizet az épületből és az udvarról.”

Uram Jánosné laboratóriumi munkatárs

„Nekem apró, de minden esetben kedves emlékeim vannak Sanyiról. Mindig úgy viselkedett velem, de még nagyon sok emberrel a nyomdában, mint egy nagyobb testvér. Soha nem éreztem másokkal, hogy sokkal okosabb, tájékozottabb, mint mi, a legtöbb témában. Soha nem volt fölényeskedő. Mindig segítőkész szándékú volt a nyomda dolgozóival szemben, kiállt értünk, még akkor is, amikor nagyon nagy volt a nyomás, ami Rá nehezedett, pl. az üdülő eladásakor. Ő kitarított, és egy kört megnyertünk, sajnos a másodikat már nem sikerült... Elvesztettük az üdülőt, és akkor Őt is, mint igazgatónkat.”

Krammer Mária ofszet formakészítés művezető-helyettes és Kovács Mária személyzeti osztályvezető (nyugdíjasok)

„Amikor Sanyit megismertük, akkor, mint fiatal nyomdamérnök a műszaki osztályon dolgozott. Imádta a gyorsaságot, motorozott (egy-két platinaszög a térdében árulkodott is erről), és nagyon jól asztaliteniszezett a nyomda kultúrhelyiségében felállított pingpongaszta-
lokon. Az akkori fiatalok heti rendszerességgel röplabdáztak a nyomda belső udvarán kialakított salakpályán (ma ez már autóparkoló). Nagyon szerette ő is ezt a sportot, ki nem hagyta volna a heti edzéseket. A játék hevében hangjától visszhangzott az udvar. A meccsek alatt és az azt követő vidám hangulatú sörözéseken kapcsolódott. Nagyon szeretett «rikikizni», ami egy kártyajáték, ahol verhetetlen volt. Még vezérigazgató korában is

– amikor tehetett – lejött, leült játszani körünkben. Számos sikert értünk el a kerületi versenyeken, spartakiádokon, így a sportélet terén is növeltük a nyomda hírnevét, amire Sanyi nagyon büszke volt. Az egyik szívügye volt a sport művelése és a fiatalok bevonása a sportolásba, de ezenkívül nagyon sokat tett a római-parti üdülő fenntartása és működtetése érdekében. A dolgozókkal és családtagjaikkal emlékezetes hétvégeket töltött ott. Népszerű, szeretett vezető volt a Pénzjegynyomda dolgozói körében. Rendíthetlenség, elszántság, elkötelezettség jellemezte, de kompromisszumokra is képes volt, ha az a nyomda dolgozói érdekeit szolgálta. Ami jellemző volt rá egész élete és munkássága során a Pénzjegynyomda iránt érzett elhivatottságában, hűségében és szeretetében mutatkozott meg.”

Iván Csaba termelési osztályvezető

„Túl a mély megdöbbenésen és szomorúságon, ami Sanyi távozása nyomán bennem is elsőként felmerült, mindig utána jöttek/jönnek az emlékek is, amelyek a volt kollégához és főnökhöz kötődnek.

A Pénzjegynyomdában együtt töltött sok év okán nekem is eszembe jutnak emlékek mind szakmai, mind pedig emberi, amelyeket felidézve én leginkább az Ő nyomdász szakmai kíváncsiságát, hihetetlen és szinte kielégíthetetlen szakmai tudásszomját szeretném kiemelni. Ez a tudásvágy, illetve az ennek nyomán megszerzett páratlan szakmai tudás azonban semmiképpen sem volt önző és önmagának való, hanem mindig meg akarta osztani ezt a tudást kollégáival, barátaival. Sokszor oktatnak bennünket okos emberek, hogy a problémákat kihívásként kell kezelni és akkor sokkal könnyebb a megoldásuk is. Szerintem Sanyi ennek volt az igazi megtestesítője. Ő annyira imádta a nyomdászatot és a nyomdát, hogy neki az itt felmerülő szakmai jellegű gondok és problémák – amelyek azért az Ő idejében is voltak bőven (a biztonságinyomtatvány-gyártás már csak ilyen kávéház) – nem újabb nyugót és nehézséget jelentettek, hanem tényleg élvezte a megoldás folyamatát, az érvek és vélemények ütköztetését, és legtöbbször meg is találta a legjobb eredményt. Szintén fontos adalék lehet, hogy az előbbieken említett tudásmegosztás ugyanakkor milyen fantasztikus és rendkívül élvezetes előadói stílussal párosult. Tényleg öröm volt őt hallgatni egy-egy téma kapcsán, és biztosak lehettünk benne, hogy nem

csak okosodunk, hanem rendkívül jól is fogunk szórakozni, amikor elmerülünk a remek hasonlatok, szófordulatok és adomák tengerében.

Az Ő elkötelezettségét a tudásmegosztás terén személyes emlékeimmel is alá tudom támasztani. Én abban a szerencsés helyzetben voltam a kilencvenes évek folyamán, hogy két diplomát is a Pénzjegynyomda támogatásával szerezhettem meg, és mindkettőnél élvezhettem Sanyi aktív támogatását és segítségét. Az elsőnél a témaválasztásban, a szakmai rész kidolgozásához szükséges kísérletek elvégzéséhez a lehetőségek biztosításában és az eredményekből levonható következtetések rendszerezésében volt nagy segítségemre. A másodiknál, ezeken túl – óriási öröömre – elvállalta a külső konzulens tisztségét, pedig éppen egy teljes nyomda- és bankjegy-rekonstrukció kellős közepén voltunk. A választott téma, az új bankjegyek nyomtatásának gyártásközi ellenőrzésére kidolgozandó új módszer, mely a statisztikai folyamatszabályozás fegyvertárának addig nálunk nem alkalmazott eszközeit használta, láthatóan rendkívül érdekelte. Bármikor kopogtattam nála egy kérdéssel vagy véleményét, útmutatását kértem valamilyen részfeladat megoldására, mindig nyitott ajtóra találtam. Ez idő alatt is rengeteget tanultam Tőle a biztonsági nyomdászatról, és később is jó szívvel emlegettük mindketten a közös munkát.”

Halabrin Zsuzsa laborvezető

„Sanyira talán a szakmai elhivatottság volt a legjellemzőbb, azonban szakmai kíváncsisága nem korlátozódott kizárólag a nyomdászatra. Bármilyen témáról beszélgettünk, belekérdezett a részletekbe, és a válaszokat figyelmesen hallgatta. Őszinte elismerését fejezte ki minden esetben a más területen tájékozottabb emberek felé, a legcsekélyebb mértékben sem volt féltékeny mások tudására. Kommunikációjában a humor és a meggyőző erő keveredett, így a társaságában lévő emberek sohasem unatkoztak.”

Gulicska Erzsébet teremellenőr, szakszervezeti bizalmi, nyugdíjas

„Sanyiról több kedves, személyes emléket őrzök, ezek közül néhány: Az első emlékem 1959-ből van. Az édesapja a Pénzjegynyomda gondnoka

*Nagyon fog hiányozni kedves személye,
bölcs útmutatása a Magyar Grafika
szerkesztőbizottságából is*

volt. A nyomdában laktak, ott járt bölcsödébe, óvodába is. Én a Vágó osztályon kezdtem dolgozni, akkor még az irodaépület helyén gyönyörű rózsakert és röplabdapálya volt. Természetesen, ahogy javult az idő, a félórás ebédidőt kint töltöttük a lányokkal a kertben, élvezve a nap-sütést, illetve csak élveztük volna, ha nem potyogott volna hol az egyikünk, hol a másikunk fejére, enniavalójára egy-egy apró kavics. Persze később felfedeztük, hogy a kis Péterfi Sanyika dobál az egyik bokor mögül, s mikor üldözni kezdtek, kaján nevetéssel elfutott. Nem tudtuk utolérni, mindig ő volt a gyorsabb. Később elköltöztek a nyomdából, ritkán találkoztunk, s amikor visszajött Lipcséből, a főiskoláról, örömmel üdvözlöttük a Műszaki osztályon, ahol Árva mérnök úrtól, akinek mindig nagy tisztelője volt, gyakorlatban tanulta a szakmát.

Szerette a gyerekeket. Amikor az unokám megszületett, éppen egy gyerekágybetéttel gyalogoltam a Körúton, egy autó fékezett mellettem – Sándor volt –, mondván: csak nem hagyom, hogy ekkora csomagot cipelj a villamoson! Mit mondjak, nagyon kedves gesztusnak tartottam. Azután ő is apa lett – nem is akármilyen –, együtt mentünk ki a Rómaira, ahol nyári gyerek napközis táborát működtettünk. Amikor odaértünk, két nagyobb fiú éppen az ő féltett gyönyörű kislányát üldözte. Na, én soha előtte, de utána sem láttam még olyan dühösnek, mint akkor. Nemcsak a két fiú, de egy pillanatra én is megrettentem! Sanyi később is, mint igazgató, mindig a mi gyerekünk volt, aggódva figyeltük egészségromlását.

Megrendülve vettük tudomásul, hogy elment, emlékemben egy kedves, vidám, tettere kész emberként él!”

